

[Taanquist]

Så blev det sagt, at der ikke er behov for, at der pålægges en ny udgift, og der er blevet sagt en hel del om, at vi hellere burde informere brugerne. Men denne statslige lægemiddelinformation er jo netop foreslået af hensyn til brugerne og kun af hensyn til brugerne. Vi har jo ramt dem hårdt i forvejen ved de besparelser, der er blevet foretaget, og i kraft af at besparelserne er blevet større end forudset, har vi også ramt brugerne hårdere, end vi havde forudset. Derfor har brugerne også et krav på, at lægerne får den bedst mulige rådgivning med hensyn til de lægemidler, de skal ordinere.

Og jeg kan stadig ikke rigtig forstå den tale om at informere brugerne, som indenrigsministeren også vender tilbage til. Jeg har en fornemmelse af, at det er et spørgsmål om at krybe en lille smule udenom, og jeg har et lønligt håb om, at det måske fra indenrigsministerens side er ment som et forsøg på at gå lidt blødt på sagen, så vi alligevel kan vende tilbage til den. For hvem er brugerne? Det er jo, som jeg sagde i sidste omgang, det, der er det store problem. Hvem er brugerne? Det er lægen, der ordinerer, det er patienten, der bruger, og det er staten, der for en stor dels vedkommende betaler. Det er altså svært at pege på, hvem der er brugeren. Jeg tror stadig væk, at det er et spørgsmål om at gå uden om det virkelige problem fra indenrigsministerens side, og det tror jeg især, fordi også indenrigsministeren fortsætter med at tale om en udskydelse. Man er altså enig, og så synes jeg, vi skulle prøve – som der står i beslutningsforslaget – at gøre noget snarest muligt, for der er behov for det.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Bare for at det skal stå helt klart: den omstændighed, at der bliver solgt blacklistet medicin til u-landene, beviser intet som helst med hensyn til de danske firmaer, for det er ikke de gode, danske firmaer, der har med det at gøre, det er piratfirmaer. Det eneste, denne sag, som er rejst af socialdemokratiet, beviser, er, at socialdemokratiet nu er gået over til at sælge gamle, antikke sager, som de har købt og solgt flere gange ved forlig. De har altså ikke selv formået at få noget som helst ud af det, og jeg kan godt forstå, at hr. Taanquist er lidt bekymret ved denne sag,

for det er jo en antikveret sag, der har været på markedet flere gange, som skal sælges endnu en gang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 66:

Forslag til lov om ændring af lov om menighedsråd.

Af Tove Lindbo Larsen (S) m.fl.

(Fremsat 18/11 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kirkeministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Den 9. april 1981 behandlede folketinget et forslag til folketingsbeslutning om udnævnelse af domprovster og provster. På baggrund af drøftelserne herom blev der i sommeren 1981 nedsat et udvalg, som sluttede sit arbejde i foråret 1982 med afgivelse af en beretning. På baggrund af dette udvalgsarbejde blev der for folketinget den 19. maj 1982 fremsat et forslag til lov om ændring af lov om menighedsråd. Dette forslag var til første behandling den 28. maj i år, og der var en positiv indstilling til det.

Jeg synes, der er behov for lige kort at nævne den baggrund, hvorpå udnævnelserne finder sted i dag med de regler, vi har i dag.

For så vidt angår domprovstestillinger er det i menighedsrådslovens § 34, stk. 1, fastsat, at menighedsrådene ikke medvirker ved besættelse af disse stillinger. En tilsvarende juridisk bestemmelse findes ikke for så vidt